

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR – 70- 261 (55) 07-09/KSR

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2009 r.

DECYZJA DNR-1/44/2009

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 33 ust. 2 pkt 2) w związku z art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej nałożenia kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa – krzeselka do karmienia BOOM (nr katalogowy 3715), przez przedsiębiorcę Pawła Antczaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ONO w Poznaniu, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-1/16/2009 z dnia 12 lutego 2009 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy pkt I zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 4 marca 2009 r. przedsiębiorca Paweł Antczak, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ONO w Poznaniu (dalej „strona postępowania”), złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa – krzeselka do karmienia BOOM (nr katalogowy 3715) (dalej „krzeselko BOOM”), przez przedsiębiorcę Pawła Antczaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ONO w Poznaniu. Postępowanie to zostało zakończone decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) DNR-1/16/2009 z dnia 12 lutego 2009 r., w której to decyzji Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania wprowadzając na rynek ww. produkt, naruszyła

obowiązek określony w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215 oraz z 2008 r. Nr 157, poz. 976) (dalej „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), co wyczerpało przesłanki określone w art. 33a ust. 2 pkt 2) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stało się podstawą nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł. W pkt II powyższej decyzji Prezes UOKiK umorzył postępowanie w sprawie niewykonania przez stronę postępowania decyzji Prezesa UOKiK nr 70/2008 z dnia 5 września 2008 r.

Wnosząc o ponowne rozpoznanie sprawy strona postępowania zwróciła się o odstąpienie od nałożenia kary za wprowadzenie na rynek produktu nie spełniającego wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania nie zakwestionowała faktu naruszenia przez produkt wymagań normy PN-EN 14988-1:2007 *Wysokie krzeselka dla dzieci Część 1: Wymagania bezpieczeństwa* (dalej „norma”), które to naruszenie stało się podstawą do wszczęcia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa krzeselka BOOM, w toku którego ustalono, że produkt ten nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania podniosła, że naruszenie to wynikało z krótkiego okresu jaki upłynął pomiędzy ukazaniem się normy, a kontrolą Inspekcji Handlowej, a także, że produkty te zostały zakupione przed ukazaniem się normy. Strona postępowania podkreśliła, że ma długoletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży artykułów dla dzieci, w toku której wielokrotnie była kontrolowana, z wynikiem pozytywnym, przez organy Inspekcji Handlowej i Inspekcji Sanitarnej. Doświadczenie to miało wskazywać na fakt, że strona postępowania była świadoma spoczywających na niej obowiązków i nie uchylała się od nich na skutek złej woli czy też w celu osiągnięcia większych korzyści kosztem bezpieczeństwa konsumentów. Fakt, że strona postępowania była wielokrotnie kontrolowana miał również przemawiać za stwierdzeniem, że w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa strona postępowania nie wprowadzała w błąd inspektorów ani organu nadzoru odnośnie ilości zakupionego produktu. Strona postępowania zakwestionowała także wysokość osiągniętego zysku, który był brany przy ustalaniu kary za wprowadzenie Prezesa UOKiK w błąd w toku postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktu, a który zdaniem strony postępowania został obliczony w niewłaściwy sposób. Ponadto strona postępowania zarzuciła organowi nadzoru brak szerszego uzasadnienia kary za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, nałożonej w zaskarżonej decyzji. W ocenie strony postępowania organ nadzoru ograniczył uzasadnienie do wskazania całokształtu spraw i z tego względu strona postępowania uznała to uzasadnienie za niewystarczające.

Pismem z dnia 11 marca 2009 r. Prezes UOKiK, na podst. art. 61 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego zawiadomił stronę postępowania o wszczęciu postępowania ponownego rozpatrzenia sprawy wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa –

krzeselka do karmienia BOOM (nr katalogowy 3715), przez przedsiębiorcę Pawła Antczaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ONO w Poznaniu. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, a w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego, które w przypadku spraw rozpatrywanych przez Prezesa UOKiK ma charakter ponownego rozpatrzenia sprawy jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych wyłącznie rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Przedmiotem postępowania zakończonego decyzją Prezesa UOKiK DNR-1/16/2009 z dnia 12 lutego 2009 r. w sprawie wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa – krzeselka do karmienia BOOM (nr katalogowy 3715) było ustalenie zakresu odpowiedzialności strony postępowania – przedsiębiorcy Pawła Antczaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą ONO w Poznaniu, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa – krzeselka do karmienia BOOM (nr katalogowy 3715), a także ustalenie czy strona postępowania wykonała obowiązki nałożone na nią decyzją Prezesa UOKiK nr 70/2008 z dnia 5 września 2008 r.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania podniosła, że organ administracji nie dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, gdyż nie wziął pod uwagę przy wydawaniu zaskarżonej decyzji wszystkich okoliczności mogących mieć wpływ na jej rozstrzygnięcie wydane w pkt I.

Jako okoliczność taką strona postępowania wskazała krótki okres obowiązywania normy, na podstawie której Inspekcja Handlowa stwierdziła w produkcie nieprawidłowości. Norma ta została opublikowana w języku polskim 25 września 2007 r., natomiast kontrola Inspekcji Handlowej została przeprowadzona 8 października 2007 r. Strona podniosła dodatkowo, że zakupu produktu dokonała jeszcze przed opublikowaniem normy tj. w marcu i w maju 2007 r. Należy jednak podkreślić fakt, że wcześniej obowiązująca norma określająca wymogi stawiane tego typu produktom tj. norma PN-EN 14988-1:2006 *Wysokie krzeselka dla dzieci Część 1: Wymagania*

bezpieczeństwa zawierała identyczne wymagania w zakresie, w jakim Inspekcja Handlowa zakwestionowała badany produkt. Nie można zatem stwierdzić, że wymagania bezpieczeństwa w zakresie zakwestionowanym przez inspekcję Handlową zmieniły się w znaczący sposób i że strona postępowania nie posiadała wystarczającego okresu czasu, aby dostosować swoją działalność do zapisów zawartych w normie.

Strona postępowania jako okoliczność, którą Prezes UOKiK powinien uwzględnić wydając decyzję, przywołuje swoje wieloletnie doświadczenie w prowadzeniu działalności polegającej na sprzedaży artykułów dla dzieci. Strona postępowania we wniosku podkreśla znajomość przepisów oraz norm dotyczących tych artykułów, na potwierdzenie czego przywołuje fakt uzyskiwania pozytywnych wyników w toku licznych kontroli przeprowadzanych przez organy kontrolne, takie jak Inspekcja Handlowa czy Inspekcja Sanitarna. Należy jednak zaznaczyć, że fakt ten został dostrzeżony przez Prezesa UOKiK i uwzględniony w zaskarżonej decyzji jako okoliczność przemawiająca na korzyść strony.

Zastrzeżenia strony postępowania dotyczyły także wysokości przychodu jaki strona postępowania uzyskała w związku wprowadzeniem na rynek produktu niebezpiecznego, a który był brany jako jeden z czynników przy ustalaniu wysokości kary. Strona twierdziła, że przychód ten został określony nieprawidłowo, gdyż nie uwzględniono w nim poniesionych przez stronę kosztów oraz faktu, że ostatnie egzemplarze produktu zostały sprzedane poniżej ceny zakupu. Z zarzutem tym nie można się zgodzić. Strona postępowania kupiła od chińskiego producenta 940 sztuk produktu, którego wartość zgodnie ze zgłoszeniem celnym wyniosła w sumie 49 798 zł. Z przedstawionych przez stronę postępowania dokumentów wynikam, że sprzedała ona 718 sztuk produktu. Z uwagi na to, iż strona postępowania stosowała różne ceny sprzedaży produktów będących przedmiotem postępowania, Prezes UOKiK przyjął jako średnią cenę sprzedaży jednej sztuki produktu średnią arytmetyczną najwyższej i najniższej ceny sprzedaży. Tak obliczona średnia cena sprzedaży wynosi 95,78 zł. W związku z powyższym uznać należy, że strona postępowania osiągnęła korzyść ze sprzedaży w wysokości 68 770 zł. Bez znaczenia pozostaje tu fakt, iż strona postępowania sprzedała część pozostających w jej posiadaniu sztuk krzeselka BOOM do kraju, w którym nie obowiązują wobec tego typu produktów wymagania bezpieczeństwa określone w normie tj. na Ukrainę. Strona postępowania nie mogłaby bowiem wprowadzać produktu uznanego za niebezpieczny ani na rynek polski, jak również na rynek żadnego kraju Europejskiego Obszaru Gospodarczego. W tej sytuacji sprzedaż produktu nawet poniżej ceny zakupu przyniosła stronie postępowania określoną korzyść. Korzyść uzyskana ze sprzedaży 212 sztuk ukraińskiemu odbiorcy wyniosła 6 629 zł, a w sumie 75 399 zł. i pozostaje ona w związku z naruszeniem obowiązku określonego w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów i z mocy art. 33a ust. 4 tej ustawy powinna być brana pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary.

Strona postępowania podkreślała również, że w swoim działaniu nie kierowała się złą wolą czy kalkulacją ekonomiczną, nie zważając na wymogi bezpieczeństwa produktu i dbałość o poziom bezpieczeństwa jego użytkowników. Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, że organ administracji publicznej w swoim działaniu związany jest zasadą legalizmu i może podejmować jedynie działania, na które pozwalają obowiązujące przepisy prawa. Art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nakazuje ustalić wysokość kary, nakładanej za naruszenie obowiązków przewidzianych ustawą, przy uwzględnieniu w szczególności stopnia oraz okoliczności takiego naruszenia. Zwrot „w szczególności” oznacza, że organ nadzoru może wziąć pod uwagę inne okoliczności, które łącznie składają się na całokształt badanej sprawy. Wśród tych okoliczności w przypadku przepisów karnoadministracyjnych można również uwzględnić element dobrej bądź złej woli, który może być pomocny przy określeniu stopnia zawinienia określonego podmiotu przy naruszeniu obowiązku ustawowego. Strona powołuje się na swą dobrą wolę oraz kierowanie się dobrem konsumentów oraz dbałością o poziom bezpieczeństwa dostarczanych im produktów. Zostało to, o czym wspomniano wyżej, wzięte pod rozwagę jako okoliczność przemawiająca na korzyść strony postępowania. Nie sposób jednak pominąć przy tej okazji kwestii, które mogą działać niekorzystnie. Fakt prowadzenia przez stronę postępowania sprzedaży krzesełek na Ukrainę pomimo tego, iż z posiadanych informacji wynikało, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa, można uznać za kierowanie się wyłącznie kryteriami ekonomicznymi z pominięciem kwestii ochrony użytkowników produktu przed potencjalnym zagrożeniem, które produkt może stwarzać. Co prawda obowiązujące przepisy nie zabraniają takiego działania, jednak dostarczanie produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa na rynek, na którym poziom ochrony konsumentów jest niższy, może świadczyć o stosunku danego podmiotu do kwestii ochrony konsumentów.

Ponadto strona postępowania podniosła, iż organ administracji nakładając w skarżonej decyzji karę pieniężną nie uzasadnił w wyczerpujący sposób podstaw jej nałożenia, a także jej wysokości. Zarzut ten należy uznać za nietrafiony. Podstawą do nałożenia kary stanowi z mocy art. 33a ust. 2 pkt 2 sam fakt naruszenia przez przedsiębiorcę przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zobowiązującego producenta do wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Fakt niespełnienia przez produkt wprowadzony na rynek przez stronę postępowania wymagań bezpieczeństwa został stwierdzony w decyzji Prezesa UOKiK nr 70/2008 z 5 września 2008 r., która wobec braku skargi do sądu administracyjnego stała się prawomocna. W związku ze stwierdzeniem powyższego naruszenia ustawy, Prezes UOKiK wszczął postępowanie w sprawie wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa przez stronę postępowania i w jego toku stwierdził odpowiedzialność strony postępowania za naruszenie przepisów ustawy, czego konsekwencją było nałożenie kary. Jako

uzasadnienie jej wysokości Prezes UOKiK wskazał całokształt okoliczności sprawy, jednak w dalszej części uzasadnienia rozwinął to ogólne stwierdzenie wskazując zarówno okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania (pierwszy przypadek naruszenia ustawy, brak skarg konsumentów), jak i na jej niekorzyść (profesjonalny charakter działalności, produkt przeznaczony dla dzieci czyli kategorii konsumentów szczególnie chronionych przez ustawę). Wszystkie powyższe okoliczności zostały wskazane w zaskarżonej decyzji, zatem zarzuty strony postępowania podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy należy uznać za niezasadne.

Część zarzutów strony postępowania dotyczy kwestii rozstrzygniętych w postępowaniu przedmiotowo innym i z tego względu nie mogą one być przedmiotem badania w niniejszym postępowaniu. Dotyczy to okoliczności nałożenia w decyzji Prezesa UOKiK nr 70/2008 z 5 września 2008 r. kary na stronę postępowania za udzielenie nadzoru nieprawdziwych informacji oraz informacji wprowadzających w błąd. Okoliczności sprawy, które dały podstawę do nałożenia powyższej kary, a także uzasadnienie jej wysokości zostały szczegółowo opisane w jej uzasadnieniu.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK uznał, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu nowych okoliczności wskazanych przez stronę postępowania w toku postępowania odwoławczego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia, że pkt I decyzji Prezesa UOKiK DNR-1/16/2009 z dnia 12 lutego 2009 r. był prawidłowy, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylenia.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymuje:

Paweł Antczak
„ONO”
ul. Kowalewicka 13
60-002 Poznań